

JENNIFER HARTMANN

Kým srdce
bije

DARK ROMANCE

Ljndeni

Kým srdce bije

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Jennifer Hartmann

Kým srdce bije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

*Kým srdce
bije*

JENNIFER HARTMANN

*Kým srdce
bije*

Z angličtiny preložila Izabela Karellová

Ljndeni

Jennifer Hartmann: Still Beating
Copyright © 2020 by Jennifer Hartmann
All rights reserved.
Translation © Izabela Karelová, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5274-9
ISBN e-knihy 978-80-566-5277-0 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5278-7 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5276-3 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

„Načo je dobré letné teplo bez chladnej zimy, ktorá
ho robí takým sladkým?“

John Steinbeck

Prvá část

DOHADZOVÁČ

Cova

KAPITOLA 1

„Si nenapraviteľný.“

Žmúrim na muža, ktorého pokladám za hodného mojej najoblúbenejšej urážky.

Nenapraviteľný. Fakt skvelé slovo.

Tým mužom je Dean Asher, snúbenec mojej sestry a poriadny kretén.

Dean sa zasmieje a zdá sa, že ho vôbec netrápi nevraživosť, ktorá mi srší z očí ako horúci laser. Asi si už na to zvykol. „Dokelu, a čo to vôbec znamená?“

„A k tomu aj blbý,“ nadvihnem jedno obočie, kým si uchlipkávam z rozriedeného koktailu.

Pätnásť rokov. Už pätnásť *posratých* rokov si zo mňa Dean uťahuje, zosmiešňuje ma a správa sa ku mne hnusne. Je to typický „zlý chlapec“. Nevrlý, svalnatý a vždy z neho cítiť zmes cigariet a kože. A je až bolestivo pekný.

Hajzel.

Moja sestra Mandy mu okamžite sadla na lep. Začali spolu chodiť ešte na strednej. Mandy bola slečna populárna, kráľovná školského plesu s odfarbenými blond vlasmi a šatníkom z Abercrombie. Vtedy sa to nosilo.

Ja som *vdakabohu* jej presným opakom. Som síce od Mandy len o desať mesiacov mladšia, ale nemohli by sme byť viac odlišné. Ona je športovo nadaná, veselá a márnivá. Ja som

knihomolka, ktorá radšej nakupuje rozkošné kúsky pre nášho psa než pre seba. Mandy má vždy dobrú náladu, ja som ľahko podráždená. Ja by som celé hodiny dokázala recitovať Shakespeara, zatiaľ čo Mandy najradšej cituje bulvárne titulky z Twitteru.

Hoci sme rozdielne, naše sesterské puto sa časom posilnilo a teraz sa pripravujem na úlohu hlavnej družičky na Mandinej svadbe, ktorá sa koná už budúci mesiac. Rada by som povedala, že Mandy už zo svojich stredoškolských čias vyrástla, ale z nejakého dôvodu zostala s Deanom Asherom aj teraz, keď má tridsať. Drží sa jej ako nejaká choroba. Jednoducho sa ho nedokáže zbaviť.

Ja sa ho nedokážem zbaviť.

Takže teraz mám tú úžasnú výsadu, že sa o štyri krátke týždne stanem Deanovou švagrinou.

Na grc.

„Som si istý, že také slovo neexistuje.“

Zakrúžim miniatúrnou slamkou v pohári a zdvihnem zrak na muža, ktorý na mňa zazerá so svojím typickým úškrnom. Jeho pohľad je tvrdý a odhodlaný. Potrasím hlavou a hanbím sa za to, že tento chlap sa čoskoro stane mojím príbuzným. „Nechci, aby som to gúglila, Dean. Vieš, že som toho schopná.“

Mandy práve oslavuje tridsiate narodeniny. Sme U zlomeného vesla, v bare na severe štátu Illinois priamo pri jazere. Aj napriek pochybnej spoločnosti je to super miesto na oslavu.

Dean si odpije zo svojho piva a svetlomodré oči sa mu darebácky zalesknú. A to nevesť *nič* dobré. „Ty si vždy bola bifloška, Corabelle.“

„Nehovor mi tak.“

Žmurkne na mňa a ja mu venujem vražedný pohľad. Dean je okrem mojich rodičov jediný, kto ma volá celým menom.

Corabelle. *Nenávidím* to meno. Každý mi hovorí Cora. Dean to, samozrejme, vie, ale vždy sa mu nesmierne páčilo mučiť ma.

Naše doťahovanie preruší oslávenkyňa, ktorá práve pozdvihla pojem „dievča na mol“ na úplne novú úroveň. Mandy sa na mňa a Deana zavesí a všetkých troch nás stisne do trápneho a stiesneného objatia.

„Lúúúbim vás. Ste moji najlepšejší kamaráti. Beriem si svojho najlepšiešieho kamaráta.“ Mandy zle artikuluje, keďže už do seba stihla kopnúť aspoň tucet panákov Sex on the beach. Obráti sa na mňa a hlava jej spadne na moje plece. „A ty, Cora, si vezmeš *tvojho* najlepšiešieho kamaráta už veľmi, veľmi skoro.“

Vyslobodím sa z objatia. Z vône Mandinho predraženého parfumu a Deanovho dychu páchnuceho po whisky ma napína. „Nikdy sa nevydám, Mandy. Nemám totiž v pláne rozvádzať sa. Možno v ďalšom živote.“

Chcem sa otočiť na odchod, ale Mandy ma zastaví. Nechťom s francúzskou manikúrou ma pichne do stredu hrude, odtiahnem sa a poškriabem sa na mieste, kde ma jej dotyk poštekľil. „Manželstvo je posvätné. My s Deanom sa nikdy nerozvedieme.“

To je možné. Dean mi pripadá ako typ, ktorý by spokojne zostal v manželstve a popritom by si užíval bokovky. A Mandy je rozhodne ten typ, ktorý sa tvári, že to radšej nevidí. „Hotová rozprávka. Už teraz žiarlim.“

„Mohli by ste sa aspoň *snažiť* spolu vychádzať? Prosím,“ prosíka Mandy a teatrálnie pritom máva rukami. V jej opitosti sa mieša kvapka úprimnosti.

Povzdychnem si a pozriem na Deana. Stále sa uškŕňa. Po-
klepkávam prstami po boku pohára a predstieram, že nad jej

prosbou uvažujem. „Vlastne by som mohla... možno, *asi*, ale... Ako sa mám preniesť cez incident s pavúkom v topánke? Ako sa dá dostať z takej traumy?“

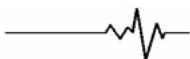
Dean sa pri hltaní piva zachechce, zrejme ho vlastný žartík pobavil. „To bolo perfektné. Nikdy sa za to neospravedlním.“

„Vidíš?“ Štuchnem ho vystretým malíčkom na ruke, v ktorej držím pohár. „Vôbec nespokupracuje. Snažila som sa.“

Mandy snúbencia capne po hrudi. „Dean, nebuď taký hnusný na moju malú sestru.“

„Čo? Aj ona je na mňa taká.“

Zagánim naňho a naše pohľady sa na okamih stretnú. „No, v niečom má pravdu.“ Potom sa zvrtnem a cestou k baru preglgnem posledných pár hltov mizerného koktailu. Tresnem prázdny pohár na pult a usadím sa na barovú stoličku s pohľadom upreným na barmana. „Ešte jeden, prosím. A dvojité.“

Mala som prijať odvoz domov.

Je krátko po jednej ráno a podarilo sa mi uviaznuť v rozhovore s tým najnudnejším chlapíkom v bare. Opitosť zo mňa pomaly vyprcháva, takže som teraz len unavená a podráždená. Sedím s lakťom opretým o pult baru a s hlavou v dlani. Zízam na toho blbca po svojej ľavici, kým on melie o tom, že je právnik, o svojom hustom aute a niečo o kastingu do reality šou. Úprimne, prestal ma zaujímať, skôr než vôbec otvoril ústa. Vonia ako môj marakujový cukrový piling, a to je *vážne* znepokojujúce.

Predstieram obrovské zívnutie, hlavu zatlačím hlbšie do dlane. „To je super, Seth. Fakt super.“

„Sam.“

„To som predsa povedala.“ Prstami si prehrabnem dlhé zlatisté pramene vlasov, zodvihnem hlavu a donútim sa k úsmevu. „V každom prípade už by som mala ísť. Je neskoro.“

Seth či Sam zvráští huňaté obočie, tenké pery sa mu zúžia do rovnej čiary. „Nie je až tak neskoro. Vezmem ti ešte drink.“

Nie. Budem vracat'. Určite mu povraciam tú smiešnu vestu.

„Nie, ďakujem,“ poviem a odmietavo mávnem rukou. „Už pôjdem.“

„Potrebuješ odvoz?“

„Nie.“

Vlastne možno áno. Mandy s Deanom ma sem priviezli a predstava ďalšej jazdy autom so samotným diablom ma odradila natoľko, že som ich ponuku odmietla.

Avšak pre takéto prípady vymysleli Uber.

Zdvihnem sa z barovej stoličky, zapotácam sa na tých hlúpych vysokých podpätkoch a zhrabnem z pultu kabelku. „Tak čau.“

Kým si Seth či Sam čosi šomre, prehodím si cez plece ramienko kabelky a pomaly zamierim von. Úspešne som mu pokazila plány na večer, ale nejako ma to netrápi. Vlastne by mi neprekážalo malé dobrodružstvo pod vplyvom alkoholu a pochybných rozhodnutí, boh vie, že môj vibrátor ma už má dosť. No Seth či Sam pre mňa stratil príťažlivosť rýchlejšie než Chicago Bears tento rok stratili šancu na Super Bowl, čo je teda poriadne rýchlo.

Možno som len príliš priberčivá.

Mandy hovorí, že som.

Čo už. Zdá sa, že môj vibrátor to so mnou ešte nejaký čas bude musieť vydržať.

Vyjdem pred bar a chladný vánok mi vyráža dych z pľúc. Podpätky mi klopajú na chodníku. V snahe zahnať chlad sa

lepšie zababuším do kardigánu, ktorý mám oblečený na tmavomodrých šatách, potom sa načiahnem do kabelky po mobil. Uber som vlastne ešte nikdy nepoužila. Nemám ho ani stiahnutý. Možno by bolo jednoduchšie zavolať si klasický taxík. Fungujú ešte taxíky?

Ďalej prehľadávam vrecká v kabelke a nahmatám mobil, no vtom sa zamračím, keď mi dôjde, že kabelka je omnoho ľahšia než zvyčajne. *Hm...* Zasvietim si dovnútra baterkou na mobile, nech lepšie vidím, a pocítim, ako sa mi niekde hlboko v žalúdku začne nabaľovať úzkosť ako ťažká snehová guľa.

Doriti.

Nemám peňaženku.

Vzal mi ju ten debil v bare, keď pochopil, že s ním nepôjdem domov?

Vletím naspäť dovnútra, srdce mi pod rebrami splašene búši. Kreditky, vodičák, sto dolárov v hotovosti. Fotky, poisťenecké karty, heslá, na ktoré si v živote nespomeniem.

Doboha.

Zadychčaná plesnem Setha či Sama po pleci. Ani nepočkám, kým sa otočí. „Ukradol si mi peňaženku?“

Pomaly sa otočí na stoličke a tvári sa znechutene. „Prosím?“

„Zmizla mi peňaženka. Si jediný, s kým som sa dnes večer bavila.“

Seth či Sam sa na mňa oborí. „Presne tak. Celý večer si sa so mnou rozprávala. Kedy by som ti ju asi tak ukradol?“ Pokrúti hlavou a potom sa zas odvráti a načiahne sa za pívom.

„Vyspi sa z toho, krava.“

Urážku ignorujem, som príliš zahľbená do svojej dilemy na to, aby som mu dala facku. Ten chlap má pravdu. Celý čas, čo som sedela pri bare, som sa pozerala naňho. Aj keď som napoly spala a prakticky som si slintala na ruku, určite by

som si všimla, keby sa mi prehrabával v kabelke. Vlastne som kabelku položila na barový pult kúsok za svoje pravé plece.

To znamená, že ju musel vziať niekto *za* mnou.

Doriti, doriti, doriti.

Bar sa už medzitým takmer úplne vyludnil. Pýtam sa barmana, ktorý len pokrčí plecami, potom nafúknem líca a frustrovane vyfúknem. Opäť vyjdem von a psychicky sa pripravujem na to, že musím niekoho poprosiť o odvoz.

Začnem s Mandy, hoci viem, že si pred spaním dáva mobil do tichého režimu.

Odkazovač.

Skúsim zavolať Lily, svojej najlepšej kamarátke.

Hneď sa zapne odkazovač.

V žiadnom prípade nezavolám rodičom.

Prechádzam cez zoznam kontaktov a skúsim to ešte s tro-
mi ľuďmi.

Odkazovač, odkazovač, odkazovač.

Palec mi zabľúdi k ďalšiemu menu a už pri samotnom pomyslení na to pokrčím nosom a našpúlím pery. Predstava, že kráčam jedenásť kilometrov domov na vysokých podpätkoch, sa mi zdá lákavejšia než desaťminútová jazda autom s Deanom Asherom.

Vietor zosilnie a rozfúka mi vlasy. Chlad ma takmer dusí.

Kliknem na jeho meno a okamžite začnem ticho nadávať do noci.

„Corabelle?“

Neviem, či pri jeho odpovedi cítim viac podráždenie alebo úľavu. „Nehovor mi tak.“

„Prečo mi opitá voláš uprostred noci?“ Deanov hlas je chrapľavý s náznakom spánku. Asi som ho zobudila. *Výborne.* Aspoň niečo na tom má svoje plus.

Chcem mu to vysvetliť, ale preruší ma. „Budem hádať, mala si priveľa panákov Fireballu a voláš, aby si mi vyznala nehynúcu lásku. Vždy som vedel, že máš na mňa slabosť.“

Zatnem zuby a trpkou ľutujem svoje rozhodnutie. Aj cez telefón cítim, ako sa uškrňa. „Vieš čo, nechaj to tak. Pôjdem domov pešo.“

Chystám sa hovor ukončiť, keď Dean vyhrkne: „Počkaj, počkaj, potrebuješ odviezť? Myslel som, že si zavoláš Uber.“

„Hej, len mi nejaký debil ukradol peňaženku a teraz nemám peniaze, ale to je v pohode. Pôjdem pešo.“ Naozaj chcem zložiť.

„Nebud' hlúpa. Tvoja sestra by ma zabila, ak by som ťa nechal ísť domov pešo.“

„Tvoja empatia ma ohromuje.“

Zasmeje sa. „Citlivý a pekný. Som trojitá hrozba.“

„Myslíš dvojité hrozba. Povedal si len dve veci.“

„Čože?“

Stlačím si koreň nosa a snažím sa nájsť v sebe aspoň náznak sebakontroly. *Hlboký nádych.* „Nechaj tak. Len sa ponáhľaj.“

Prstom ukončím hovor, akoby som vypínala zvonenie budíka v nedeľu ráno. V takýchto chvíľach ľutujem, že nefajčím. Premýšľam, že sa vrátim naspäť dovnútra, ale nemám peniaze na drinky a naozaj sa nechcem zamotať do ďalšej fascinujúcej konverzácie so Sethom či Samom. Tak sa namiesto toho iba opriem o tehlovú stenu budovy.

Ubehne len zopár minút a už sa ku mne priplichtí nejaký idiot, ktorý si pýta zapalovač. Pozriem jeho smerom a rýchlo zaspätkujem. Je to plešivejúci chlap s pivným pupkom, ktorý páchne ako varená mrkva. Potlačím nutkanie vracať.

„Prepáčte, nefajčím.“ Ustupujem od neho, ale aj zo vzdialenosti pár metrov stále cítim jeho chlipný pohľad. Fuj.

„Kúpim ti drink, mačička?“

Inštinktívne si prekrížim ruky, keď si všimnem, že mi zíza do výstrihu. „Nie, ďakujem. Len tu čakám na odvoz.“

„Môžem ťa zviezť ja,“ zašklabí sa. Tá narážka je priehľadná a znie skôr nechutne než zvodne.

Stále ma z neho napína.

„Nie, naozaj netreba. Pekný večer.“

Nikdy som si nemyslela, že sa budem modliť, aby sa Dean poponáhľal a prišiel za mnou čo najskôr. Aj keď je kretén, stále by som radšej zniesla pohľad naňho ako na tohto chlapa, ktorý mi pripomína sériového vraha Johna Wayne Gacyho a práve mi cez šaty skenuje hrudník svojím röntgenovým zrakom.

„Vieš, že si veľmi pekné dievčatko?“ nevzdáva sa a mne sa z neho zdvíha žalúdok.

Fuj, fuj a ešte raz fuj. Vkradne sa až do môjho osobného priestoru, no skôr než stihnem zamieriť do baru, na parkovisko sa prirúti Deanove čierne Camaro s turbomotorom a super výkonnými pneumatikami. Zastaví rovno predou mnou a vystúpi z auta, kľúče jednou rukou vyhodí vysoko do vzduchu a druhou rukou ich schytí. Pozrie na mňa, asi čaká, že budem hikať obdivom.

Nijako to na mňa nezapôsobilo.

Stále mám ruky prekrížené v obrannom geste, keď sa priblíži a zrak mu padne striedavo na mňa a Gacyho. Moja hlava kričí *neznášam ťa*, ale moje oči ho v podstate prosia, aby ma odtiaľto dostal. „Čau,“ zamrmlm bezvýrazne.

Dean sa mračí na muža stojaceho vedľa mňa, takže sa obrátim doprava a všimnem si, že mi ten úchyl *stále* zíza na prsia s lascívnym úškrnom na tvári. Dean prižmúri oči, potom pozrie opäť na mňa. „Pripravená? Lebo ja som už hrozne unavený a...“

„To je tvoja baba?“ ozve sa Gacy a obom nám trhne hlavou jeho smerom.

„Jasné, že nie,“ odpovedá Dean rýchlo. Až príliš rýchlo.

Ježiši. Akoby som mala lepru alebo syfilis alebo bubonický mor. Urazene naňho zazriem. „Vau, ďakujem.“

„Čo je?“

„Nič. Podme.“

Nakráčam dopredu k miestu spolujazdca a cítim, že Dean je hneď za mnou.

„Užite si večer,“ rozlúči sa s nami Gacy. Po tele mi prebehnú zimomriavky.

Nastúpim do auta a hneď ako zabuchnem dvere, zamknem. Dean ma nasleduje, ponad mňa cez okno sleduje toho chlapa, čo smrdí ako mrkva.

Oči má stále zúžené a zamyslené. „Dotkol sa ťa ten úchyl?“

Prebehnem pohľadom po Deanovej tvári a irituje ma, aký je atraktívny. Rukou si pohladí čelusť, poškriabe si začínajúce strnisko a ja zacítim jeho pižmovú kolínsku s tónmi cédra a závan kože. Opriem sa dozadu a hryziem si spodnú peru. „Nie. Niežeby ti na tom záležalo,“ zamrmlam a odvrátim pohľad vpred.

„Záleží mi na tom, Corabelle. Si družička, nedovolím, aby ťa ten chlap rozsekal a schoval pod parkety ešte pred svadbou.“

Rýchlo otočím hlavu jeho smerom a zachytím hravý úškrn na jeho hlúpej peknej tvári. „Neznášam ťa.“

„Vieš, že to nemyslím vážne,“ žmurkne.

„Aj tak ťa neznášam.“

Dean po mne blúdi očami, ako keby ma posudzoval, kým otáča kľúčom v zapalovaní. Motor sa s hukotom prebudí.

„Vieš, že keď sa takto obliekaš, priťahuješ aj desivých chlapov,“ povie len tak mimochodom so zápästím položeným na volante, zatiaľ čo zaraďuje rýchlosť.

Pri tej trúfalej poznámke vyprsknem. „Obviňuješ obeť,“ dodám. „Ty si fakt skvelá partia. Moja sestra má šťastie.“ Žmurknem naňho a dramaticky zaklipkám dlhými mihalnicami.

„Tak som to nemyslel,“ namieta. „Len vravím, že keď vyzeráš takto, muži si to všimnú.“

„Keď vyzerám ako? Myslíš tým, že vyzerám ako štetka?“

„Hovorím, že vyzeráš dobre.“

Dean mi ten zvláštny kompliment zloží tak nonšalantne, že takmer zabudnem, kto to hovorí. Žmolím si lem šiat a prekrížim nohy, nie som si istá, ako mu mám odpovedať, ale potom si spomeniem, že naozaj obviňoval obeť a že je to stále kretén. „Hej, no, ty vyzeráš ako... imbecil.“ *Čože?*

Smeje sa na plné hrdlo, ten zvuk sa mieša s dunením motora a ja sa schúlim hlbšie do sedadla. „To nič lepšie nemáš? Bola to chabá urážka, asi si opitá.“

„Sklapni.“

Dean si znovu súcha sánku a každých pár sekúnd na mňa pozrie. „Mimochodom, nemusíš ďakovať za odvoz. A za to, že som ti tam zachránil život.“

Zase vyprsknem. Ani som nevedela, že prskám, keď sa smejem. „Veď si len prišiel na mačovskom aute, vyzeral si ako úplný chumaj a naznačil si, že som pre teba odpudivá.“ Sladko sa naňho usmejem a dlane si položím na srdce. „Môj hrdina.“

Odfrkne. „Ešte jeden koketný pohľad a ten chlap by ti ukradol nohavičky ako trofej. Určite som ti zachránil život.“

„Koketný?“

Dean pokrčí plecami a sústreďí sa zároveň na cestu aj na mňa. „Hej, no a? To slovo som sa naučil z *príručky Cory Lawsovej*. Si totiž chodiaci slovník.“

„Vôbec som sa na toho chlapa nepozerala koketne,“ protestujem a ignorujem jeho pichľavú poznámku. „Snažila som sa nepridusiť vlastnými zvratkami.“ Potom zdvihnem obočie, odkašlem si a dodám: „Ten výraz iste dobre poznáš.“

Snaží sa zakryť úsmev, ale neúspešne. „Potom sa ani nečudujem, že som si myslel, že sa ti páčim.“

Ježišikriste. Pokrútim hlavou a sama potláčam úsmev.

Dean sa na sedadle zavrťí a načiahne sa po cigarety v úložnom priestore medzi našimi sedadlami. „Vieš, rozmýšľal som, že by sme mohli tento náš malý spor urovnať. Uzavrieť prímerie alebo tak.“

„Malý spor? Myslíš tú strašnú nenávisť, ktorú k tebe prechovávam už pätnásť rokov?“

„Hej, tú.“

Civiem naňho. „Nie.“

„Prečo nie?“ pýta sa tlmeným hlasom cez cigaretu, ktorú si práve zapaluje. Jej koniec jasne žiari tmavooranžovou a karmínovou farbou. Keď mu hneď neodpovedám, kradmo na mňa pozrie. „Kvôli Mandy. Chce, aby sme boli kamaráti.“

„Pokiaľ sa nechystáš na transplantáciu osobnosti, uisťujem ťa, že skôr zamrzne peklo, ako sa staneš mojím kamarátom.“ Dramatické, ale taká je pravda.

„Doriti, Cora, nie som až *taký* zlý.“

Pri tejto vete ma na sedadle vystrie, krk sa mi v rozčúlení zakloní dozadu. To myslíš vážne? Nesúhlasne odfrknem. „Celú strednú si ma volal Nudná Cora, lebo som sa radšej učila, ako chodila na párty. Dohodol si mi rande naslepo so Smradľavým Stevom a natáčal si moju reakciu, potom si to zavesil na

MySpace. Tú noc, keď som prvýkrát pozerala *Kruh*, si na mňa zahral scénu z filmu a tak si ma vystrašil, až som odpadla. Mandy si myslela, že som mŕtva, a dostala panický záchvat. Dodnes nemôžem mať v izbe televízor.“

„To bolo na strednej, už je to dávno,“ odbije ma Dean a zadúša sa od smiechu.

„Keď si bol vyzdvihnúť Mandy, zamenil si mi cukor za soľ, takže som sa ráno schuti napila z veľmi zaujímavej kávy. To bolo *včera*.“

„No...“ Dean si prehrabne strapaté hnedé vlasy, vyzerá napoly zahanbený a napoly pobavený. „Vraciaš mi to aj s úrokmi, Corabelle.“

„Voláš ma *Corabelle*. Vieš, ako to neznášam.“ Mohla by som pokračovať. Mohla by som rozprávať a rozprávať. Láka ma to, ale len by som sa viac naštvála a nemám energiu na hádku. „Nikdy nebudeme kamaráti.“

Opäť upriem pohľad dopredu, ale kútikom oka vidím, že ma Dean pozoruje. Prisahala by som, že v tom pohľade je štipka láskavosti. Malá biela vlajka vejúca vo vetre. „Je to tvoje meno.“

„Moje meno je Cora. Corabelle je ohavnosť, ktorú mi vybrali rodičia, lebo pekné a normálne meno už dali svojmu obľúbenému dieťaťu.“

Okej. Teraz to začínam brať moc osobne. Musím prestať.

„Počuj...“ Dean chce reagovať, ale oboch nás vyrušia blikajúce svetlá za nami, oslepujú nás neprestajnými zábleskami. Spomalí a hľadí do spätného zrkadla, v tvári sa mu zračí rozčúlenie.

„Dokelu, Dean, čo si spravil? Fakt chcem ísť domov.“

„Nič som nespravil. Išiel som maximálkou. Poznávacie značky mám v poriadku.“ Zabočí na kraj štrkovej cesty a pästou udrie do volantu. „Toto je nejaká blbosť.“

Auto sa úplne zastaví a s frustrovaným povzdychom zapadne do koženého sedadla. „Možno je na teba vydaný zatykač. Možno si niekoho zabil. Nenechám sa zavrieť za vraždu. Nie som tvoj komplic.“

„Myslíš si, že by som dokázal niekoho zabiť?“

Vlastne nie. „Asi hej. No si príliš hlúpy na to, aby si to urobil poriadne, takže ťa chytili a stiahneš ma dolu so sebou. Fakt super.“

„Ježiši,“ Dean krúti hlavou zľava doprava a oboma dlanami si pretiera tvár. „Neprekvapuje ma, že si stále sama.“

Au. Cítim, ako ma tá štiplavá poznámka pichá a preniká do každého zraniteľného miesta. Pozná moje slabiny. Myslím, že ho teší zahrávať sa s mojou neistotou a živiť ju. „Chod' do riti.“ Už to nie je podpichovanie ani nevinné vtipkovanie, zostala len nevraživosť.

Dean na mňa zazerá.

Ja zazerám naňho.

A potom mi v uchu zarinčí zvuk skla, ktoré praská hneď vedľa môjho líca, a vykriknem. Cez rozbité okno spolujazdca ma za hrdlo schmatnú dve mäsité ruky a, doriti, vôbec netuším, čo sa deje, ale inštinktívne ďalej kričím a zapieram sa nohami o dvere, aby ma nevytiahol z auta, kým mu rukami driapem ramená.

„Cora!“

Dean sa vrhne na mňa, udiera toho muža a snaží sa ma vyslobodiť z jeho zovretia. Načiahnem sa za Deanom, pevne ho držím za bundu a zúfalo sa snažím zostať v aute, bojujem, aby ma neodtiahli preč. Napriek strachu pridusene a zadržnuto skriknem: „Chod!“

Dean sa stále usiluje uvoľniť ruky z môjho krku. „Nie!“

„Proste chod!“

Prsty okolo krku ma stisnú tuhšie a zrak sa mi rozostří, ale potom ma jedna ruka pustí a na chvíľku cítim nádej. Možno mu Dean ublížil, možno ho odstrašil a odišiel, no ruka sa vráti. Vráti sa s niečím lesklým a kovovým a myslím, že je to pištoľ, *bože*, asi je to pištoľ.

Krik neustáva.

Iste je to môj krik.

A potom do Deanovej hlavy udrie rukoväť pištole. Začujem dunivé *buch*, z ktorého sa mi dvíha žalúdok.

„Nie!“ zvriesknem, prosím, *žobrem*. Dean mi padne do lona ako handrová bábika a cítim, ako ma niekto zdvíha zo sedadla a ťahá ma cez okno, ako mi črepiny skla trhajú šaty a kožu. „*Pusti ma!*“

Tlstá dlaň, ktorá páchne po benzíne, mi prikryje ústa, stlmí môj krik, a keď sa pozriem nahor, oči sa mi rozšíria.

Je to on.

Dvojník Johna Wayne Gacyho, ktorý stál pred barom.

Nie.

Cez medzierky medzi jeho prstami prenikajú moje tlmené vzlyky a neprestávam bojovať, keď ma vlečie po štrku. Kopem a mlátim okolo seba nohami, nechty zarývam do jeho mäsitých paží, až začnú krváčať.

Potom otvorím ústa najviac, ako sa mi dá, a zahryznem.

Celou silou.

Zavyje od bolesti, keď sa mu krv valí z rany na prste, zatiaľ čo sa snažím ujsť. Na okamih sa mi to podarí, len na chvíľu, ale potom ma niečo zozadu udrie po hlave...

... a nastane tma.